

BUPL-formand Elisa Rimplers tale i Kildevældsparken i Aalborg, 1. maj 2019

(Forbehold: Det talte ord gælder)

Kære alle,

Vi pædagoger kæmper for velfærden – og for det gode børneliv.

Hvor børn trives og udvikler sig.

Børn der tror på sig selv - og på andre!

Børn, der har gå-på-mod og stiller spørgsmål.

Børn, der er nysgerrige, kreative og elsker at bruge deres fantasi.

Børn, der har tillid til omverdenen og tror på fællesskabet.

Det er derfor, I for tiden (ja måske altid) ser os kæmpe så indædt for flere pædagoger til børnene. For minimumsnormeringer. For mere kvalitet i hverdagen.

En kamp som forældrene for alvor meldte sig ind i, da titusindvis den 6. april gik på gaden over hele landet i kravet om flere pædagoger til børnene.

...

Vi kæmper for det gode børneliv, hvor børnene oplever, at de også er vigtige. Vigtige for fællesskabet. Og vigtige for verden.

Det skal de vide og mærke. Det skal vi lære dem. For det er dem, der er den næste generation.

De skal overtage verden.

Også de problemer, som vi efterlader dem. En verden med ulighed, klimakatastrofer, fattigdom, ja sult og fortvivelse - men også med skønhed, kærlighed og uendelige muligheder.

Det kræver sit. Det kræver mod. Mod til at stå op for andre - og mod til at stå sammen.

Men det skal vi også. Vi voksne skal også stå sammen. Vi skal være modige - og stå op for hinanden. Vi skal tage ansvar for hinanden!

Også på den enkelte arbejdsplads. Ikke mindst i en tid, hvor kravene vokser og vokser - og arbejdsmiljøet halter. Vi skal væk fra, at det er den enkelte, der skal stå med byrden alene.

Og det starter med et valg. Et valg om hvad vi vil give videre.

Om vi vil forholde os til og vælge andet end det, der har med os selv at gøre.

Om vi vil forholde os til de handlinger, der skaber fremtiden og den verden, vi skal give videre til vores børn og børnebørn.

Om vi stiller faste krav til vores beslutningstagere og meningsdannere om at skrue ned for de lette løsninger og op for de langsigtede. Og om vi gør det så højt, at de kan høre os!

...

I BUPL kæmper vi for at skabe et bæredygtigt fællesskab på tværs af alle samfundslag og på tværs af generationer.

Vi vil styrke de relationer, der binder os sammen omkring noget større. Vores solidaritet skal være grænseløs. Også på tværs af fag og professioner.

Vi sætter vores kryds på en stemmeseddel i ny og næ, men der er valg hver dag. Valg, vi som borgere og fællesskab skal holde politikerne op på - både lokalt og centralt.

Vi skal vælge velfærden. For på den måde vælger vi hinanden.
Og vi HAR råd til at give børnene nærvær og et godt børneliv - at give de ældre omsorg og de syge pleje. Også selv om vi bliver flere i fællesskabet. Vi har ikke råd til at lade være.

Vi skal vælge en solidarisk samtid på tværs af alder. Også når vi skal kæmpe om de samme krummer, som det nu er tilfældet med debatten om tidlig tilbagetrækning.
Ingen skal være i tvivl om, at mange pædagoger er slidt ned til knoglerne. Og vi skal insistere på det gode arbejdsliv, så det ikke bliver en kamp mellem os lønmodtagere om, hvem der er mest nedslidt. Men en værdig alderdom og en værdig tilbagetrækning bør være alle forundt.

Det handler om bæredygtighed. Et bæredygtigt liv.

...

Og nu vi er ved det; En bæredygtig fremtid er helt uforenelig med uretfærdigheder på tværs af alder, socialgrupper, kulturer, etniciteter - og KØN.

Derfor SKAL der findes en løsning på den kendsgerning, at mandsdominerede fag stadig får en løn, det er højere end de kvindedominerede fag.

Det er en nedarvet uretfærdighed der for længst burde være gjort op med. Lad os smide den på historiens losseplads. For den er symptom på, at vi som samfund negligerer de indsats, der handler om trivsel, tryk, omsorg, pleje - ja, om fællesskabets velfærd.

...

Så ja, folketingsvalget er vigtigt. Det er her vi med vores stemme skal give børnene bedre kvalitet i daginstitutioner, fritidsinstitutioner og skoler. Det er her, vi med vores stemme skal vælge fællesskabet og velfærden til. Og her står vi ved en vigtig skillevej. Vil vi fællesskabet og de solidariske løsninger?

Derfor var jeg også glad for Per Christensen fra 3F's udmelding i går. For når alt kommer til alt, vil vi da hellere vælge en skattestigning til, hvad der svarer til et Netflix-abonnement - end vi se mere udhulning af daginstitutioner, skoler, plejehjem og sygehuse. Og at de der har råd kan vælge luksusmodellerne i det private - mens andre må nøjes med den skræbete løsning.

For vi vil uligheden til livs. Vi skal ikke skabe flere og flere fattige børn, der skal have særlige indsats. Det kan vi simpelthen ikke være bekendt i et rigt land som Danmark.

Så lad os vælge hinanden - hver dag. Og lad os kæmpe videre. Sammen.

Der er så meget vi skal lykkes med.

Fremtiden for eksempel. Fremtiden er jo en holdsport, som vi ikke kan vinde hver for sig.

Vi skal vælge velfærden, solidariteten, fællesskabet – og en bæredygtig fremtid!

God 1 maj.